

vanskelig at bekæmpe, fordi den har sin Rod i en stærk og naturlig Drift. Det kan derfor ikke paa nogen Maade undre, at de Tilstande, som ere blevne fremkaldte ved Loven af 1874, med Rette have kunnet kaldes oprørende, og at de have fremkaldt talrige Reformforsøg. Men paa den anden Side kan det heller ikke undre, at disse Reformforsøg ere glippede; thi det er af ganske samme Grund. Naar det kom til Stykket, har det nemlig vist sig, at Forslagene enten ikke vilde bevirke nogen væsentlig Forbedring eller vilde føre ganske uden for det muliges Grænser, ud i det rent paradoksale og derfor maatte falde bort. Betegnende for Vanskeligheden ved Reformarbejdet paa dette Omraade er det ogsaa — det er ganske overordentlig forbavsende at se — hvor forskellige de Forsøg ere, som ere blevne gjort paa at reformere, og det ikke blot, naar der var Tale om Folk, som stode paa et yderst forskelligt Stade i politisk og andre Henseender, men ogsaa naar Forslagsstillerne nærmest maatte kaldes Meningsfæller. Det kan selvfølgelig ikke paa nogen Maade undre, at en Libertiner og en Indre-Missionsmand have yderst forskellige Anskuelse om Ordningen af Prostitutionsspørgsmaalet, men naar Folk, der stode hinanden saa nær baade i politisk og i almenaandelig Henseende som afdøde Falkenstjerne, tidligere Repræsentant for Vejle, og Seminarieforstander Tang, tidligere Repræsentant for Svendborg, kom til saa uhyre forskellige Resultater med Hensyn til Ordningen af dette Spørgsmaal, forekommer det mig at være et talende Vidnesbyrd om, hvor vanskeligt man i denne Sag bliver enig om andet end Indignationen over de til enhver Tid bestaaende Tilstande. Det kan derfor næppe undre den ærede Ordfører, at jeg, skønt jeg smigrer mig med i det væsentlige at være enig med ham paa moralske og religiøse Omraader, ved Siden af meget, jeg kan tiltræde i Forslaget, alligevel finder en Del, som jeg finder højest betænkeligt.

Hvad nu først og fremmest det Princip angaar, som Lovforslaget hviler paa, kan jeg straks bemærke, at jeg ganske kan tiltræde det. De ærede Forslagsstillere have jo stillet sig væsentlig paa samme Stade som afdøde Falkenstjerne og i skarpeste Modsætning til Seminarieforstander Tang. De bortskære, uden at sætte noget i Stedet, Straffelovens § 180 og gøre derved i Virkeligheden Utugtserhvervet strafrit, og man maa vel ogsaa sige til en vis Grad lovligt; thi naar Erhvervet ikke kan

rammes af Loven, er det vel nok paa en Maade at kalde lovligt. Denne Bortskæring af § 180 i Straffeloven af 1866 kan jeg ganske billige. Denne Paragraf forekommer mig afskyelig, jeg kunde fristes til at kalde den hyklerisk — jeg antager ikke, at jeg ved denne Betegnelse kommer i Kollision med den højtærede Formand, da det kun er en Paragraf, jeg anvender dette Ukvemsord om. Den siger et og mener et andet. Naar man opfatter den ganske jævnt og ligefremt, vil man faa den Forestilling, at Utugtserhvervet er forbudt, idet der staar, at den, der mod Politiets Forbud søger Erhverv ved Utugt, straffes; men det er jo i Virkeligheden slet ikke Meningen. Denne Paragraf aabner i Virkeligheden Døren for Tilladelse til Utugtserhverv, ja har endogsaa gennem sin videre Udvikling ved Loven af 1874 dannet Grundlaget for det System, ifølge hvilket Utugtserhverv ikke alene er tilladt, men under visse Omstændigheder ligefrem udtrykkelig paabudt. Jeg sigter herved til Bestemmelserne, jeg tror i §§ 6 og 7 i Loven af 1874, som det dog ved Loven af 1ste Marts 1895 lykkedes at faa fjernet, saa at man nu ikke længer kan anvise Kvinder Tyvangsophold i Bordel; men saa længe man kunde det, var det vel berettiget at sige, at den bestaaende Lovgivning ligefrem paabød Utugtserhverv. § 180 i Straffeloven har en Slags jesuitisk reservatio mentalis: den siger et, men mener et andet.

Utugtserhvervet vil altsaa i Fremtiden, hvis dette Forslag bliver vedtaget, være strafrit og, som jeg sagde før, til en vis Grad lovligt. Dette er vistnok rigtigt, det er en ganske naturlig Konsekvens af Udviklingen siden 1812, da Lejermaalsbøden blev ophævet. Naar Utugt som enkelt Handling ikke er ulovlig, vil det være vanskeligt at hævde, at Utugt som Erhverv er det. Men jeg kan ikke sige andet — og jeg tror, den ærede Ordfører deler min Følelse paa dette Punkt — end at det er med en vis Følelse af Undseelse og Skam, at jeg er med til at drage Sløret bort, at skrabe det Sminkelag af Lovgivningen, som Straffelovens § 180 havde lagt over den, og til ganske aabent og ærlig at tilstaa, lægge Elendigheden for Dagen. Derimod kan jeg ikke følge Forslagsstillerne, naar de ikke blot ville gøre Erhvervet lovligt men tillige, om jeg saa maa sige, frit. Jeg kan indrømme, at Næringen kan være lovlig, men jeg tror ikke, den godt kan gøres fri; den maa og skal være bunden. Jeg forstaar meget godt det Motiv, som har ledet